

BERNARD CORNWELL

CÂNTECUL SABIEI

Traducere din limba engleză
MANUELA BULAT / GRAAL SOFT

LITERA®

CUPRINS

Toponime	7
Prolog	11
Partea întâi. MIREASA	25
Partea a doua. ORAȘUL.....	115
Partea a treia. IZGONIREA.....	259
Notă istorică	347

Întuneric. Iarnă. O noapte cu ger și fără lună.

Pluteam pe fluviul Temes, iar dincolo de prora înaltă a corabiei se vedea stelele reflectate în apa vălurită. Zăpada se topise, umplând albiile pâraielor care curgeau de pe înălțimile de cretă ale Wessexului. Vara, aveau să sece, dar acum se prăvăleau spumegând pe versanții lungilor dealuri verzi și umflau fluviul, revârsându-se în marea îndepărtată.

Corabia noastră, care nu avea nici un nume, se afla lângă țărmul Wessexului, în timp ce Mercia era la nord. Prorele noastre erau îndreptate spre amonte. Ne ascundeam sub crengile desfrunzite ale trei sălcii, iar un odgon din piele împletită legat de una dintre ele ne împiedica să fim luați de curent.

Eram treizeci și opt de oameni pe acea corabie fără nume, o navă comercială care de obicei naviga pe Temes. Căpitanul, Ralla, stătea lângă mine, cu o mâna pe vâsla de cărmit. Abia îl vedeam prin întuneric, dar știam că purta o vestă din piele și avea o sabie la brâu. Ceilalți eram îmbrăcați în piele și zale și aveam coifuri, scuturi, securi, săbii și lănci. În noaptea asta, aveam să ucidem.

Sihtric, servitorul meu, stătea pe vine în apropiere și trecea o tocilă peste lama sabiei lui scurte.

- Ea zice că mă iubește, îmi spuse el.
- Firește că zice asta, i-am replicat.

Făcu o pauză, iar când vorbi din nou, vocea i se însuflețise, de parcă ar fi fost încurajat de cuvintele mele.

- Iar eu probabil că am deja nouăsprezece ani, stăpâne! Poate, chiar douăzeci?

Respect pentru patru săptămâni și cărți

— Sau opt-sprezece? am sugerat eu.

— M-aș fi putut însura acum patru ani, stăpâne!

Vorbeam aproape în șoaptă. Noaptea era plină de zgomote. Valurile clipoceau, crengile desfrunzite se legănau în vânt și se ciocneau una de alta, o vulpe urla de parcă s-ar fi chinuit în ghearele morții, iar o bufniță țipa în depărtare. Corabia scârțâia. Piatra lui Sihtric șuiera și zgâria metalul. Un scut se lovi de o bancă a vâslașilor. În ciuda zgomotelor nopții, nu îndrăzneam să vorbesc mai tare, deoarece corabia inamică era la mică distanță în amonte, iar cei care coborâseră pe mal lăsaseră neîndoelnic santinele. Chiar dacă ne văzuseră coborând spre mare pe lângă țărmul mercian, își închipuiau probabil că ne îndreptaserăm de mult spre Lundene.

— Dar de ce să te însori cu o prostituată? l-am întrebat pe Sihtric.

— Este... începu el.

— Este bătrână, am mărăit, trebuie să aibă vreo treizeci de ani. Și nu-i întreagă la minte. E de-ajuns să vadă un bărbat, că-și și desface picioarele! Dacă-i aduni pe toți cei care i-au tras-o, ai o armată destul de mare ca să cucerești Britania. Alături de mine, Sihtric chicoti. Ai fi și tu în armata aia, Ralla? m-am întors spre căpitan.

— De peste douăzeci de ori, se făli acesta.

— Mă iubește! spuse Sihtric posomorât.

— Ba îți iubește argintul, i-am zis. Pe deasupra, de ce să bagi o sabie nouă într-o teacă veche?

E ciudat despre ce vorbesc bărbații înaintea unei bătăliei. Despre orice, numai despre ce-i aşteaptă nu. Odată, pe când faceam parte dintr-un zid de scuturi, față în față cu inamicul înarmat până-n dinți, negru de o furie amenințătoare, i-am auzit pe doi dintre oamenii mei certându-se aprig în privința cărei taverne făcea o bere mai bună. Frica plutește în aer ca un nor, iar noi vorbim despre nimicuri, prefăcându-ne că norul nu este acolo.

— Caută una Tânără, l-am sfătuit pe Sihtric. Fata olarului e numai bună de măritiș. Cred că are treisprezece ani.

E proastă, bombăni servitorul.

– Și tu cum ești? Eu îți dau argint, și tu îl arunci în prima gaură întâlnită! Ultima dată când am văzut-o, purta o brătară pe care ți-o dădusem tăie.

El pufni, dar nu spuse nimic. Tatăl lui fusese Kjartan cel Crud, un danez care-l făcuse cu una dintre sclavele sale saxone. Era un băiat bun, deși, ca să fiu drept, nu mai era băiat. Era un bărbat care făcuse parte dintr-un zid de scuturi. Un bărbat care ucise. Un bărbat care avea să ucidă din nou, în noaptea asta.

– Îți voi găsi eu o nevastă, i-am promis.

Atunci am auzit țipătul. Era slab pentru că venea de foarte departe, doar un fel de zgârietură în întuneric care ne vorbea despre durere și moarte la sud de noi. Urmară țipete și urlete. Femeile țipau și bărbații, fără îndoială, mureau.

– Dracu' să-i ia! mormăi Ralla.

– O să-i trimitem noi în iad! am spus eu cu asprime.

– Ar trebui... începu căpitanul, apoi se gândi că era mai bine să tacă.

Știam ce voise să spună, că ar fi trebuit să protejăm satul acela, dar își dăduse seama ce i-aș fi răspuns.

I-aș fi zis că nu știusem ce sat aveau să atace danezii și, chiar dacă aș fi știut, nu l-aș fi apărat. Am fi putut apăra satul dacă am fi prins de veste ce intenții aveau năvălitorii. Ne-am fi ascuns în case, iar în clipa atacului am fi ieșit pe străzi cu săbii, sulițe și securi. Am fi ucis câțiva, dar, pe întuneric, mult mai mulți ar fi scăpat, iar eu nu doream să scape vreunul. Voiam ca absolut toți danezii, toți norvegienii, toți invadatorii să moară. Toți cu excepția unuia, pe care să-l trimit în est pentru a le da de veste vikingilor din taberele de pe malurile fluviului Temes că Uhtred de Bebbanburg îi aştepta.

– Sărmanii oameni! murmură Ralla.

Spre sud, prin încâlceala de crengi negre, am văzut o strălucire roșiatică ce trăda incendierea unui acoperiș de stuf. Strălucirea se extinse și deveni tot mai intensă, luminând cerul iernii dincolo de un sir de copaci golași. Se reflecta în coifurile oamenilor mei, conferind metalului o nuanță roșiatică, iar eu

Respect pentru oameni și căini
le-am cerut să și le dea jos, ca nu cumva santinele inamice de pe marea corabie aflată în fața noastră să ne observe.

Mi-am scos și eu coiful cu creastă din argint în formă de lup.

Eu sunt Uhtred, senior de Bebbanburg, iar în vremurile aceleia eram un senior al războiului. Stăteam acolo îmbrăcat în zale și piele, cu mantia pe umeri, Tânăr și puternic. Jumătate din trupele mele se aflau pe corabia lui Ralla, iar restul erau undeva spre vest, călare, sub comanda lui Finan.

Sau cel puțin speram că așteptau pe malul învăluit în noapte. Noi, cei de pe corabie, avu seserăm sarcina mai ușoară de a naviga pe fluviu în căutarea dușmanului, pe când Finan fusese nevoie să-și conducă oamenii prin ținutul cufundat în beznă. Dar aveam încredere în Finan. Sigur era acolo, foindu-se, strâmbându-se, așteptând nerăbdător să-și dezlănțuiască sabia.

Nu era prima noastră încercare de a organiza o ambuscadă pe Temes în acea iarnă lungă și umedă, însă era prima dată când aveam sorți de izbândă. În două rânduri mi se dăduse de știere că vikingii intraseră prin spărtura creată de podul rupt de la Lundene ca să atace satele pașnice și prospere ale Wessexului, dar, de ambele dăți când coborâsem pe râu, nu găsisem nimic. Acum însă, lupii erau prinși în capcană. Mi-am strâns degetele pe plăselele Răsuflării-Şarpelui, sabia mea, apoi mi-am atins amuleta de la gât, ce reprezenta ciocanul lui Thor.

„Ucide-i pe toți, ucide-i pe toți în afară de unul!“ m-am rugat zeului.

Probabil că a fost frig în acea noapte lungă. Apa înghețase în băltile de pe câmp, dar nu-mi amintesc frigul. Am atins din nou Răsuflarea-Şarpelui și mi s-a părut că începuse să vibreze. Uneori, aveam impresia că sabia cântă. Era un cântec slab, abia auzit, un cântec de dor, cântecul sabiei care Tânjea după sânge.

După aceea, când totul se sfârși, Ralla îmi zise că nu încetasem nici o clipă să zâmbesc.

*

Am crezut că ambuscada noastră va fi un eșec, pentru că invadatorii nu se întoarseră la corabia lor decât atunci când zorii aduseră primele gene de lumină. M-am gândit că

Rsantinelelor sigur ne văzuseră, însă nu fusese aşa. Crengile sălcilor ne ascunseseră suficient de bine, sau poate că soarele de iarnă care se înălța la răsărit îi orbise.

Noi i-am văzut pe ei. I-am văzut pe bărbații înzăuați mânnând o ceată de femei și copii pe o pajiște inundată de ploaie. Am estimat că erau vreo cincizeci de dușmani și că prizonierii lor erau cam tot atâția. Femeile probabil că erau tinerele din satul incendiat, cu care atacatorii intenționau să-și satisfacă plăcerile. Copiii aveau să ajungă la piața de sclavi din Lundene, iar de acolo, peste mare, în Francia sau chiar mai departe. După ce erau folosite, și femeile urmău să fie vândute. Nu eram atât de aproape încât să-i aud pe prizonieri plângând, dar îmi imaginam că asta făcea. Spre sud, unde niște dealuri joase și verzi se înălțau din lunca fluviului, mari vălătuci de fum murdăreau cerul senin al iernii, marcând locul unde invadatorii incendiaseră satul.

Ralla dădu s-o ia din loc.

– Așteaptă! am murmurat, iar el încremeni.

Era un bărbat cărunt, cu ochii ca niște despiciaturi înguste după atâția ani în care scrutase mările. Era căpitan de corabie, soldat și prieten.

– Încă nu, am adăugat eu în șoaptă, atingând Răsuflarea-Şarpelui ca să mai simt vibrația oțelului.

Vocile bărbaților erau puternice, relaxate și vesele. Își împingeau prizonierii pe corabie și-i sileau să se ghenuiască în cala plină de apă, astfel încât nava supraîncărcată să fie stabilă în timp ce naviga spre mare prin canalul cunoscut numai de cei mai buni și mai bravi căpitani. Apoi războinicii urcară și ei la bord cărându-și prada, cazmale, găleți, cuțite și orice altceva putea fi vândut, topit sau folosit. Erau oameni care uciseseră și care urmău să se îmbogățească din vânzarea prizonierilor, aşa că erau veseli și nepăsători.

Iar Răsuflarea-Şarpelui cânta domol în teaca sa.

Am auzit un zornăit când, pe cealaltă corabie, vâslele fură așezate în furcheți. Cineva strigă o comandă.

– Împingeți!

Respect pentru oameni și cărți Prora corabiei inamice, împodobită cu un cap de monstru, se îndreptă spre mijlocul fluviului, iar oamenii proptiră vâslele în mal și împinseră. Nava se pusese în mișcare în direcția noastră, purtată de currentul creat de umflarea apelor. Ralla mă privi.

– Acum! Tăiați odgonul! am strigat, iar Cerdic, aflat la prora, reteză funia de piele care ne ținea priponiți de salcie. Foloseam doar douăsprezece vâsle, care fură cufundate în apă în timp ce eu m-am repezit printre băncile vâslașilor răcnind: Îi vom ucide pe toți! Îi vom ucide pe toți!

– Trageți! ordonă Ralla, iar cei doisprezece bărbați se opintă ca să înfrunte puterea fluviului.

– Îi vom ucide pe ticăloși până la ultimul! am strigat eu pe când urcam pe mica platformă de la prora, unde-mi lăsasem scutul. Ucideți-i pe toți! Ucideți-i pe toți!

Mi-am pus coiful, mi-am trecut brațul stâng prin curelele scutului și am scos Răsuflarea-Şarpelui din teaca sa căptușită cu lână. Nu mai cânta. Tipă.

– Ucideți! am zbierat. Ucideți, ucideți, ucideți!

Vâslele împingeau corabia în cadența răcnetelor mele. În fața noastră, nava inamică se clătina haotic, fiindcă vâslașii panicați nu reușeau să-și găsească ritmul. Oamenii strigau și se loveau de bănci căutându-și scuturile în timp ce câțiva se străduiau să vâslească. Femeile urlau, iar bărbații se împiedicau unii de alții.

– Trageți! strigă Ralla.

Corabia noastră fără nume se năpusti pe firul currentului în vreme ce nava inamică era adusă spre noi. Capul ei monstruos avea o limbă roșie, ochi albi și dinți ca niște pumnale.

– Acum! am țipat eu la Cerdic, iar el azvârli ancora cu gheare, care se agăță de prora corabiei inamice, după care trase de lanț pentru ca ghearele să intre în lemnul navei și astfel s-o poată trage spre noi.

– Acum, ucideți! am răcnit, sărind la bordul ei.

Oh, ce bucurie să fii Tânăr! Să ai douăzeci și opt de ani, să fii puternic, să fii un senior al războiului. Toate acestea s-au dus deja,

Răsuflare de la Răsuflării-Şarpelui
au mai rămas doar amintirile, iar acestea pălesc, însă bucuria
aceea mi s-a întipărît în minte pe vecie.

Prima lovitură a Răsuflării-Şarpelui fu din zbor, în timp ce aterizam pe platforma de la prora corabiei inamice, unde un om încerca să scoată ancora din lemn. Sabia mea îl izbi în gât atât de repede și cu atâta forță, încât îi reteză capul, care-i căzu pe spate în timp ce săngele țâșni în jur, stropindu-mi fața. Eu eram moartea care venea în zori, moartea cu zale și mantie neagră împroscate cu sânge, moartea purtând un coif cu creastă în formă de lup.

Sunt bătrân acum. Atât de bătrân! Vederea îmi slăbește, mușchii și-au pierdut vлага, urina îmi picură, oasele mă dor, adorm din senin, iar apoi mă trezesc obosit. Dar îmi amintesc acele lupte, acele lupte de demult. Ultima mea soție, o femeie cucernică și proastă, care se vaită necontenit, tresare de fiecare dată când îmi aude poveștile, dar ce altceva mai au bătrâni? În afara de povești? Mă mustră, spunând că nu vrea să audă despre capete tăiate care cad în vreme ce săngele țâșnește strălucitor, dar cum altfel să-i pregătim pe tineri pentru războaiele pe care trebuie să le poarte? Eu am luptat toată viața. Asta a fost soarta mea, soarta tuturor. Alfred dorea să fie pace, însă pacea a fugit de el, iar danezii au venit și au venit și norvegienii, aşa că n-am avut încotro și a trebuit să luptăm. După moartea lui Alfred, când regatul lui era deja puternic, au venit și mai mulți danezi, și mai mulți norvegieni, iar britonii au atacat din Țara Galilor și scoțienii s-au năpustit din nord. Ce altceva poate face un bărbat decât să lupte pentru pământul lui, pentru familia lui, pentru casa lui și pentru țara lui? Mă uit la copiii mei și la copiii lor și știu că vor trebui să lupte și că va fi război atâtă vreme cât va exista o familie pe nume Uhtred și câtă vreme va exista un regat pe această insulă bătută de vânturi. Așa că nu putem tresări când auzim de război. Nu ne putem ascunde de crucea lui, de săngele lui, de duhoarea lui, de răutatea lui și de bucuria lui pentru că războiul va veni peste noi fie că vrem, fie că nu. Războiul ne e soarta, iar *wyrd bið ful āræd*. Soarta nu poate fi schimbată.

Respect pentru dameni și căi
Așa că spun aceste povești astfel încât copiii copiilor mei să-și cunoască soarta. Soția mea scâncește, însă eu o silesc să asculte. Trebuie să afle cum s-a izbit corabia noastră de flancul celeilalte și cum impactul a împins prora navei inamice spre malul sudic. Asta îmi dorisem, iar Ralla reușise manevra perfect. Corabia noastră se lipi de a inamicului și rupse vâslele danezilor în timp ce oamenii mei săreau la bord rotindu-și săbiile și securile. Mă clătinase după prima lovitură, dar cadavrul căzuse pe punte, împiedicându-i pe doi danezi să ajungă la mine. Cu un urlet de luptă, am sărit jos să-i înfrunt. Răsuflarea-Şarpelui era letală. Era și este o sabie minunată, făurită în nord de un fierar saxon care-și cunoștea meseria. Luase șapte vergele, patru din fier și trei din oțel, le încinsese și le bătuse împreună, făcând o lamă lungă, cu două tăișuri și vârful în formă de frunză. Cele patru vergele din fier, mai moi, fuseseră răsucite în foc, iar acele răsuciri se păstraseră în lamă ca niște fâșii fantomatice care se unduiau ca răsuflarea de foc a unui dragon, motiv pentru care o numisem astfel.

În clipa următoare, un Tânăr cu barba abia crescută își năpusti securea spre mine. Am parat lovitura întinzând scutul, apoi mi-am înfipțat Răsuflarea-Şarpelui în pântecul lui. Am răsucit-o puternic cu dreapta pentru ca măruntaiele și carnea muribundă să nu se încleșteze pe lamă, apoi am smuls-o într-un șuvoi de sânge și mi-am tras spre corp scutul în care era înfipțată securea, ca să parez o lovitură de sabie. Sihtric era alături de mine, îngându-și sabia scurtă în vîntrele altui atacator. Tot mai mulți dintre oamenii mei erau deja la bord, făcând să scânteieze săbiile și securile. Copii plângneau, femeile jeleau, invadatorii mureau.

Prora corabiei inamice se înfipse în noroiul de la mal, în vreme ce pupa începu să se legene sub forța curentului. Dându-și seama că aveau să moară dacă rămâneau la bord, câțiva danezi săriră pe mal, urmați de tovarășii lor. Panica pusese stăpânire pe toți atunci când Finan apăru dinspre vest. Peste lunca râului se lăsase o ceată usoară, niște fuioare rare ce pluteau deasupra băltoacelor înghețate, iar din ele se iviră mândrii călăreți ai lui Finan în formăție de linie dublă, cu săbiile ridicate

Rca niște sulițe. Știind ce avea de făcut, Finan, necruțătorul meu irlandez, conduse prima linie în galop spre cei care încercau să scape, tăindu-le retragerea, în vreme ce a doua linie atacă frontal.

– Ucideți-i pe toți! i-am strigat. Ucideți-i până la ultimul!

Îmi răspunse printr-o fluturare a sabiei înroșite de sânge. L-am văzut pe Clapa, marele meu danez, străpungând cu lancea un dușman aflat în apa de la mal. Rypere îl tăia cu sabia pe unul care încerca să se ferească. Mâna în care Sihtric ținea sabia era roșie. Cerdic legăna o secure și striga ceva neinteligibil în timp ce lama izbea și spărgea coiful unui danez, săngele și creierii acestuia revărsându-se peste prizonierii îngroziți. Îmi amintesc că am trântit un om pe punte și i-am însfipt Răsuflarea-Şarpelui în gât, apoi, sprijinindu-mă în sabie, m-am uitat cum fața i se schimonosea, iar limba îi ieșea împreună cu săngele printre dinții înnegriți. Peste câteva clipe i-am văzut pe oamenii lui Finan întorcându-și caii și năpustindu-se spre inamicii încercuiți. Călăreții loveau în dreapta și-n stânga, vikingii tipau, iar câțiva încercară să se predea. Un Tânăr îngenunche pe o bancă de vâslaș, aruncându-și securea și scutul, și își ridică rugător mâinile spre mine.

– Ia-ți securea! i-am spus în daneză.

– Stăpâne... începu el.

– Ia-o, l-am întrerupt eu, și aşteaptă-mă în Valhalla.

După ce se înarmă, Răsuflarea-Şarpelui îi reteză gâtul dintr-o mișcare rapidă. M-am uitat în ochii lui în timp ce-i curmam zilele, i-am văzut sufletul luându-și zborul, apoi am pășit peste trupul care, zvârcolinindu-se, alunecă de pe bancă în poala unei prizoniere. Femeia începu să urle cuprinsă de isterie.

– Taci! i-am poruncit.

M-am încruntat la celealte femei și la copii, care plângneau ghemuiți în cala corabiei. Am luat Răsuflarea-Şarpelui cu mâna pe care aveam scutul, l-am apucat pe muribund de gulerul din zale și l-am pus din nou pe bancă.

Unul dintre copii nu plânghea. Era un băiat de vreo nouă sau zece ani care mă privea cu gura căscată. Oare ce vedea? Vedea un bărbat din metal, pentru că luptasem cu apărătoarele de obraji

ale coifului închise. Acestea te împiedică să vezi în lateral, dar îți conferă un aer de-a dreptul înfricoșător. Băiatul acela vedea un războinic înalt, înzăuat, cu sabia însângerată, cu chipul oțelit, care venise cu o corabie a morții. Mi-am dat jos coiful și mi-am clătinat capul pentru ca părul să mi se răsfire pe umeri, apoi i-am aruncat coiful cu creastă de lup.

– Ai grija de el, băiete, i-am spus, apoi i-am dat sabia unei fete care abia se oprise din plâns, poruncindu-i: Spal-o în râu și șterge-o cu mantia unui mort.

I-am întins scutul lui Sihtric, apoi mi-am desfăcut larg brațele și mi-am ridicat chipul spre soarele dimineții.

Fuseseră cincizeci și patru de invadatori, iar șaisprezece încă trăiau. Erau prizonieri. Nimici nu trecuse de oamenii lui Finan. Mi-am scos Acul-Viespii, sabia scurtă, care aducea moartea într-un zid de scuturi unde oamenii sunt lipiți unul de altul ca niște îndrăgostiți.

– Dacă vreuna dintre voi vrea să-l ucidă pe cel care a siluit-o, acum e momentul! le-am îndemnat pe femei.

Două dintre ele doreau să se răzbune, aşa că le-am lăsat să folosească Acul-Viespii. Amândouă își măcelăriră victimele. Una îl injunghie de nenumărate ori, iar cealaltă îl hăcui, ambii murind încet. Dintre cei paisprezece oameni rămași, unul nu purta zale. Era căpitanul corabiei inamice. Avea părul sur, o barbă rară și ochi căprui care mă priveau cu ostilitate.

– De unde ati venit? l-am întrebat.

Se gândi să nu-mi răspundă, apoi își dădu seama că nu era o idee bună.

– De la Beamfleot.

– Dar cu Lundene ce-i? Vechiul oraș încă este în mâinile danezilor?

– Da.

– Da, stăpâne, l-am corectat eu.

– Da, stăpâne, rosti el supus.

– Atunci, te vei duce la Lundene, apoi la Beamfleot și de acolo unde poftești, și le vei spune vikingilor că Uhtred de Bebbanburg păzește fluviul Temes. Și le vei mai spune că sunt bine-veniți aici oricând doresc.

Respect pentru oamenii săi
Acel om rămase în viață. Înainte de a-l lăsa să plece i-am tăiat mâna dreaptă, astfel încât să nu mai poată folosi niciodată o sabie, și i-am băgat ciotul sângerând în tăciuni aprinși pentru a închide rana. Era un bărbat curajos. Tresări, dar nu tipă când săngele îi dădu în clopot, iar carnea sfârâi. I-am bandajat brațul cu fâșie de pânză ruptă din cămașa unui mort.

– Pleacă! i-am poruncit. Pleacă!

Porni spre est. Dacă era norocos, avea să supraviețuiască acelei călătorii și să împrăștie vestea despre masacrul săvârșit de mine.

Pe ceilalți i-am ucis, pe absolut toți.

– De ce i-ați ucis? m-a întrebat cândva noua mea soție, fără să-și ascundă dezgustul.

– Pentru ca ei să învețe ce este frica, desigur.

– Dar morții n-au cum să se teamă!

Încerc să fiu răbdător cu ea.

– O corabie a plecat din Beamfleot și nu s-a mai întors, i-am explicat. Iar alții care doreau să atace Wessexul, auzind de soarta acelei corăbii, au decis să-și ia săbiile și să atace în altă parte. Am ucis echipajul acelei corăbii pentru a nu trebui să ucid sute de alții danezi.

– Domnul Iisus ar fi dorit să dai dovadă de milă, mi-a replicat ea cu ochii măriți.

E idioată, n-am ce să-i fac.

Finan îi conduse pe săteni la casele lor arse, unde săpară morminte pentru morții lor, în vreme ce oamenii mei atârnau leșurile inamicilor de crengile copacilor de pe malul fluviului. Am făcut frânghii din fâșii rupte din hainele lor. Le-am luat zalele, armele și brățările. Le-am tăiat părul lung pentru că-mi place să-mi călăfătuiesc scândurile corabiei cu părul dușmanilor uciși, apoi i-am spânzurat, iar trupurile lor albe și goale începură să se legene în vântul domol în vreme ce corbii se grăbeau să le ciugulească ochii.

Cincizeci și trei de cadavre atârnate de crengile copacilor de pe malul fluviului. Un avertisment pentru cei care ar fi putut să vină în urma lor. Cincizeci și trei de semnale că orice invadator risca să fie nimicit dacă urca pe Temes.

Apoi ne-am dus acasă, luând corabia inamicului cu noi.

Iar Răsuflarea-Şarpelui adormi în teaca sa.